

Arrest

nr. 262 862 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u een Afghaanse sikh van origine te zijn en op 8 september 1960 geboren te zijn in Nangarhar, Afghanistan. U verhuisde op twaalfjarige leeftijd naar New Delhi, India. U heeft twee kinderen uit uw eerste huwelijk, beiden geboren en getogen in New Delhi. U hertrouwde na het overlijden van uw echtgenote met (...) (CGVS, X, o. v. X), een Afghaanse sikh die eveneens in New Delhi woonde. Nadat u in conflict raakte met uw zoon zette hij u en uw vrouw op straat. Aangezien niemand nog een woning aan u wou verhuren, en uw echtgenote

bovendien medische verzorging nodig had, besloot u met behulp van een smokkelaar India te verlaten en naar Londen te verhuizen. De smokkelaar regelde de paspoorten, een Italiaans visum en de volledige route en zeven maanden later vertrok u met het vliegtuig richting Europa. U kwam aan in Europa en werd met een auto naar een bos gebracht, waar men verschillende pogingen ondernam om u en uw vrouw in een vrachtwagen naar Londen te krijgen. Bij de laatste poging duwde de smokkelaar u en uw vrouw, waarbij jullie beiden op de grond vielen. U verliet met uw echtgenote het bos en nam een taxi naar België. U kwam aan in België op 18 april 2016 en diende er dezelfde dag, samen met uw echtgenote, een verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten neer, terwijl uw echtgenote een origineel Afghaans identiteitsdocument (taskara) neerlegde ter staving van haar Afghaanse identiteit.

Op 11 september 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u en uw echtgenote de ware toedracht betreffende jullie nationaliteit niet toelichtten waardoor jullie niet aannemelijk hadden gemaakt daadwerkelijk nood te hebben aan internationale bescherming. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 6 juni 2019. Jullie tekenden geen Cassatieberoep aan tegen deze beslissing. U wilde met uw echtgenote naar het Verenigd Koninkrijk reizen maar werd op 26 juli 2019 opgepakt in Nederland. Na een maand opsluiting werden jullie naar België gestuurd waar jullie aankwamen op 19 augustus 2019 en een eerste volgend verzoek om internationale bescherming indienden op 20 augustus 2019. U bleef bij de verklaringen van uw eerste verzoek en legde enkele medische documenten neer met vermelding van depressieve kenmerken met geheugen- en oriëntatieproblemen, slaapproblemen en lichamelijke klachten. Uw echtgenote legde enkele medische documenten neer met vermelding van slaapproblemen, psychosomatische hoofdpijn, geheugenproblemen, depressie, diabetes en een lichamelijke handicap.

Op 17 februari 2020 verklaarde het CGVS jullie volgende verzoeken niet-ontvankelijk omdat jullie louter bij jullie eerdere verklaringen bleven en geen nieuwe documenten neerlegden die enige indicatie zouden kunnen geven omtrent jullie nationaliteit. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 19 oktober 2020. Jullie tekenden geen Cassatieberoep aan tegen deze beslissing.

Op 10 november 2020 diende u samen met uw echtgenote uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U bleef bij de verklaringen van uw eerste twee verzoeken. U legde enkele medische documenten neer die u reeds neerlegde bij uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming, een voorschrift voor Sertraline d.d. 11/12/2019 en uw medisch dossier. Uw echtgenote legde enkele medische documenten neer die zij reeds neerlegde bij haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming alsook enkele documenten over een kinesitherapeutische behandeling, documenten over een MR-onderzoek, een deel van een hospitalisatiebrief, haar medisch dossier, een attest van een gedragstherapeut d.d. 26/10/2020, een betalingsverbintenis van Fedasil voor een speedopname en een kopie van de taskara van haar ouders.

Op 21 januari 2021 verklaarde het CGVS jullie tweede volgende verzoeken niet-ontvankelijk omdat jullie louter bij jullie eerdere verklaringen bleven en geen nieuwe documenten neerlegden die enige indicatie zouden kunnen geven omtrent jullie nationaliteit. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 8 juni 2021. Jullie tekenden geen Cassatieberoep aan tegen deze beslissing.

Op 18 juni 2021 diende u samen met uw echtgenote uw derde en huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. U blijft bij de verklaringen van uw eerste drie verzoeken. Uw echtgenote legt jullie huwelijksakte en haar medisch dossier neer, evenals een elektrofyysiologisch onderzoeksverslag (d.d. 20/05/2021), en haar UNHCR-vluchtelingenattest.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste drie verzoeken om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat u geen zicht bood op uw werkelijke nationaliteit, daar u en uw echtgenote geheel tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent jullie nationaliteit. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissingen en beoordelingen werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Zowel u als uw echtgenote blijven net als bij jullie eerste en tweede volgend verzoek bij jullie eerdere verklaringen met verwijzing naar de algemene situatie voor Sikhs in Afghanistan (verklaring volgend verzoek d.d. 25/06/2021 en verklaring volgend verzoek Tiraj d.d. 25/06/2021, vraag 16, 19) zonder evenwel duidelijkheid te scheppen over jullie nationaliteit.

Wat betreft het UNHCR-vluchtelingenattest van uw echtgenote dient opgemerkt te worden dat het attest geldig was van 21 augustus 1989 tot 5 juli 2013, en verder niets zegt over jullie actuele nationaliteit. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat er in de eerdere weigeringsbeslissingen niet getwijfeld werd aan het feit dat uw echtgenote werd geboren in Afghanistan maar dat de door haar neergelegde documenten niet toelieten om de actuele nationaliteit van uw echtgenote vast te stellen aangezien tal van Afgaanse vluchtelingen in India de kans hebben gekregen om de Indische nationaliteit aan te vragen. Het UNHCR-vluchtelingenattest van uw echtgenote kan aldus evenmin als een nieuw element worden beschouwd dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Jullie huwelijksakte valt onder dezelfde categorie daar dit stuk enkel kan aantonen dat jullie zijn gehuwd in India, hetgeen niet wordt betwijfeld.

Een deel van de door uw echtgenote neergelegde medische documenten werd reeds neergelegd en beoordeeld in het kader van jullie tweede volgend verzoek om internationale bescherming. Deze documenten maken aldus geen nieuwe elementen uit. Het (recente) medisch dossier van uw echtgenote, waaronder een elektrofysiologisch onderzoeksverslag (d.d. 20/05/2021), zijn van geen enkele invloed op de vaststellingen gemaakt in uw eerdere drie verzoeken aangezien zij niets zeggen over jullie actuele nationaliteit.

Wat betreft jullie medische problemen dient nogmaals te worden benadrukt dat u ter beoordeling van dergelijke medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Hieruit volgt dat ook het volgend verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote niet ontvankelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u een Afghaanse sikh van origine te zijn en geboren te zijn in Nangarhar, Afghanistan. U verhuisde op twaalfjarige leeftijd naar New Delhi, India samen met uw moeder en ooms. Sinds uw zes jaar ondervindt u medische problemen met uw voet, waardoor u moeilijk te been bent. U werkte in een tempel in New Delhi waar u uw huidige echtgenoot ontmoette, (...) (CGVS 1613918, O.V. 8.244.192) een Afghaanse sikh die ook woonachtig was te New Delhi. Hij was weduwnaar en had een zoon en een dochter uit zijn eerste huwelijk. Nadat uw echtgenoot in conflict raakte met zijn zoon zette zijn zoon u en uw echtgenoot op straat. Aangezien niemand nog een woning aan jullie wou verhuren, en u bovendien medische verzorging nodig had, besloot uw echtgenoot met behulp van een smokkelaar India te verlaten en naar Londen te verhuizen. De smokkelaar regelde de paspoorten, een Italiaans visum en de volledige route en zeven maanden later vertrok u met het vliegtuig richting Europa. U kwam aan in Europa en werd met een auto naar een bos gebracht, waar men verschillende pogingen ondernam om u en uw echtgenoot in een vrachtwagen naar Londen te krijgen. Bij de laatste poging duwde de smokkelaar u en uw echtgenoot, waarbij jullie beiden op de grond vielen. U verliet met uw echtgenoot het bos en nam een taxi naar België. U kwam aan in België op 18 april 2016 en diende er dezelfde dag, samen met uw echtgenoot, een verzoek om internationale bescherming in. U legde uw origineel Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer ter staving van uw Afghaanse identiteit.

Op 11 september 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u en uw echtgenoot de ware toedracht betreffende jullie nationaliteit niet toelichtten waardoor jullie niet aannemelijk hadden gemaakt daadwerkelijk nood te hebben aan internationale bescherming. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 6 juni 2019. Jullie tekenden geen Cassatieberoep aan tegen deze beslissing. U wilde met uw echtgenoot naar het Verenigd Koninkrijk reizen maar werd op 26 juli 2019 opgepakt in Nederland. Na een maand opsluiting werden jullie naar België gestuurd waar jullie aankwamen op 19 augustus 2019 en een eerste volgend verzoek om internationale bescherming indienden op 20 augustus 2019. U bleef bij de verklaringen van uw eerste verzoek en legde enkele medische documenten neer met vermelding van slaapproblemen, psychosomatische hoofdpijn, geheugenproblemen, depressie, diabetes en een lichamelijke handicap.

Uw echtgenoot legde enkele medische documenten neer met vermelding van depressieve kenmerken met geheugen- en oriëntatieproblemen, slaapproblemen en lichamelijke klachten.

Op 17 februari 2020 verklaarde het CGVS jullie volgende verzoeken niet-ontvankelijk omdat jullie louter bij jullie eerdere verklaringen bleven en geen nieuwe documenten neerlegden die enige indicatie zouden kunnen geven omtrent jullie nationaliteit. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV op 19 oktober 2020. Jullie tekenden geen Cassatieberoep aan tegen deze beslissing.

Op 10 november 2020 diende u samen met uw echtgenoot uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U bleef bij de verklaringen van uw eerste twee verzoeken. U legde enkele medische documenten neer die u reeds neerlegde bij uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming alsook enkele documenten over een kinesitherapeutische behandeling, documenten over een MR-onderzoek, een attest van een gedragstherapeut en een kopie van de taskara van uw ouders.

Op 21 januari 2021 verklaarde het CGVS jullie tweede volgende verzoeken niet-ontvankelijk omdat jullie louter bij jullie eerdere verklaringen bleven en geen nieuwe documenten neerlegden die enige indicatie zouden kunnen geven omtrent jullie nationaliteit. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 8 juni 2021. Jullie tekenden geen Cassatieberoep aan tegen deze beslissing.

Op 18 juni 2021 diende u samen met uw echtgenoot uw derde en huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. U blijft bij de verklaringen van uw eerste drie verzoeken. U legt jullie huwelijksakte en uw medisch dossier neer, evenals een elektrofysiologisch onderzoeksverslag (d.d. 20/05/2021), en uw UNHCR vluchtelingenattest.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legt weliswaar enkele aanvullende medische documenten neer maar uit geen van deze blijkt dat uw cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen en deze op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw volgend verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot (...) ter zake werden uiteengezet. Zijn volgend verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard in een beslissing die luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste drie verzoeken om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat u geen zicht bood op uw werkelijke nationaliteit, daar u en uw echtgenote geheel tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent jullie nationaliteit. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land

te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissingen en beoordelingen werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Zowel u als uw echtgenote blijven net als bij jullie eerste en tweede volgend verzoek bij jullie eerdere verklaringen met verwijzing naar de algemene situatie voor Sikhs in Afghanistan (verklaring volgend verzoek d.d. 25/06/2021 en verklaring volgend verzoek Tiraj d.d. 25/06/2021, vraag 16, 19) zonder evenwel duidelijkheid te scheppen over jullie nationaliteit.

Wat betreft het UNHCR-vluchtelingenattest van uw echtgenote dient opgemerkt te worden dat het attest geldig was van 21 augustus 1989 tot 5 juli 2013, en verder niets zegt over jullie actuele nationaliteit. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat er in de eerdere weigeringsbeslissingen niet getwijfeld werd aan het feit dat uw echtgenote werd geboren in Afghanistan maar dat de door haar neergelegde documenten niet toelieten om de actuele nationaliteit van uw echtgenote vast te stellen aangezien tal van Afgaanse vluchtelingen in India de kans hebben gekregen om de Indische nationaliteit aan te vragen. Het UNHCR-vluchtelingenattest van uw echtgenote kan aldus evenmin als een nieuw element worden beschouwd dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Jullie huwelijksakte valt onder dezelfde categorie daar dit stuk enkel kan aantonen dat jullie zijn gehuwd in India, hetgeen niet wordt betwijfeld.

Een deel van de door uw echtgenote neergelegde medische documenten werd reeds neergelegd en beoordeeld in het kader van jullie tweede volgend verzoek om internationale bescherming. Deze documenten maken aldus geen nieuwe elementen uit. Het (recente) medisch dossier van uw echtgenote, waaronder een elektrofysiologisch onderzoeksverslag (d.d. 20/05/2021), zijn van geen enkele invloed op de vaststellingen gemaakt in uw eerdere drie verzoeken aangezien zij niets zeggen over jullie actuele nationaliteit.

Wat betreft jullie medische problemen dient nogmaals te worden benadrukt dat u ter beoordeling van dergelijke medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Uit het voorgaande volgt dat ook uw volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde en laatste middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers' volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekende partijen kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.6. In het kader van hun huidig volgend verzoek blijven verzoekers bij de verklaringen van hun eerdere verzoeken en leggen zij een huwelijksakte, verzoeksters medisch dossier evenals een elektrofysisch onderzoeksverslag en verzoeksters UNHCR vluchtelingenattest neer.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gesteld:

“Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste drie verzoeken om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat u geen zicht bood op uw werkelijke nationaliteit, daar u en uw echtgenote geheel tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent jullie nationaliteit. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissingen en beoordelingen werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Zowel u als uw echtgenote blijven net als bij jullie eerste en tweede volgend verzoek bij jullie eerdere verklaringen met verwijzing naar de algemene situatie voor Sikhs in Afghanistan (verklaring volgend verzoek d.d. 25/06/2021 en verklaring volgend verzoek Tiraj d.d. 25/06/2021, vraag 16, 19) zonder evenwel duidelijkheid te scheppen over jullie nationaliteit.

Wat betreft het UNHCR-vluchtelingenattest van uw echtgenote dient opgemerkt te worden dat het attest geldig was van 21 augustus 1989 tot 5 juli 2013, en verder niets zegt over jullie actuele nationaliteit. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat er in de eerdere weigeringsbeslissingen niet getwijfeld werd aan het feit dat uw echtgenote werd geboren in Afghanistan maar dat de door haar neergelegde documenten niet toelieten om de actuele nationaliteit van uw echtgenote vast te stellen aangezien tal van Afgaanse vluchtelingen in India de kans hebben gekregen om de Indische nationaliteit aan te vragen. Het UNHCR-vluchtelingenattest van uw echtgenote kan aldus evenmin als een nieuw element worden beschouwd dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Jullie huwelijksakte valt onder dezelfde categorie daar dit stuk enkel kan aantonen dat jullie zijn gehuwd in India, hetgeen niet wordt betwijfeld.

Een deel van de door uw echtgenote neergelegde medische documenten werd reeds neergelegd en beoordeeld in het kader van jullie tweede volgend verzoek om internationale bescherming. Deze documenten maken aldus geen nieuwe elementen uit. Het (recente) medisch dossier van uw echtgenote, waaronder een elektrofysiologisch onderzoeksverslag (d.d. 20/05/2021), zijn van geen enkele invloed op de vaststellingen gemaakt in uw eerdere drie verzoeken aangezien zij niets zeggen over jullie actuele nationaliteit.

Wat betreft jullie medische problemen dient nogmaals te worden benadrukt dat u ter beoordeling van dergelijke medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Hieruit volgt dat ook het volgend verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote niet ontvankelijk is.”

Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten aan die de gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Voor zover verzoekende partijen lijken voor te houden dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoekende partijen gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht, zoals vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet immers geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken, waar zij dus manifest in gebreke blijven. Zij blijven halsstarrig volharden in hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit, doch brengen in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen bij die in het kader van hun vorige verzoeken vastgestelde ongelooftwaardigheid ervan vermogen om te buigen.

In weerwil van wat verzoekende partijen lijken te menen, is de commissaris-generaal wanneer deze tot de ongelooftwaardigheid van een door de verzoeker om internationale bescherming voorgehouden nationaliteit besluit, er geenszins toe gehouden om te gaan vaststellen en onderzoeken welke nationaliteit deze dan wel heeft, en/om hierin definitief uitsluitsel te bieden. Verzoekende partijen lijken hier geheel verkeerdelijk van uit te gaan. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contacteren van UNHCR of de Indiase ambassade omtrent verzoekende partijen. Ook al rees tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming het vermoeden dat verzoekende partijen steeds de Indiase nationaliteit hebben gehad of minstens genaturaliseerd werden, zijn, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, de asielinstanties niet verplicht dit te bewijzen; het betreft dan ook slechts een sterk vermoeden. De Raad beklemtoont dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn verklaarde herkomst en nationaliteit, kernelementen in het kader van een verzoek om internationale bescherming, aannemelijk te maken, waar verzoekende partijen dus allerminst in geslaagd zijn. Het verwijzen naar "bewijzen" waaruit blijkt dat ze de ambassade van India in Brussel gecontacteerd hebben met de vraag om te bevestigen dat ze geen Indiase nationaliteit gekregen hebben, kan niet volstaan.

Met de stelling dat "verzoeker meent dat ze doodziek en getraumatiseerd is" en dat "het medische dossier van verzoeker zo dik is als een boek" en dat "gezien hun mentale toestand het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is", tonen zij niet aan op welke wijze dit afbreuk zou kunnen doen aan voormelde vaststellingen.

Een deel van de door verzoekster neergelegde medische documenten werd reeds neergelegd en beoordeeld in het kader van hun tweede volgend verzoek om internationale bescherming. Deze documenten maken aldus geen nieuwe elementen uit. Het (recente) medisch dossier van verzoekster, waaronder een elektrofysiologisch onderzoeksverslag, zijn van geen enkele invloed op de vaststellingen gemaakt in de eerdere drie verzoeken te meer zij niets zeggen over de actuele nationaliteit.

De enkele verwijzing naar het feit dat zij het UNHCR-vluchtelingenattest van verzoekster hebben neergelegd, plaatsen zij de vaststelling dat het attest geldig was van 21 augustus 1989 tot 5 juli 2013, en verder niets zegt over haar actuele nationaliteit niet in een ander daglicht. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat er in de eerdere weigeringsbeslissingen niet getwijfeld werd aan het feit dat verzoekster werd geboren in Afghanistan maar dat de door haar neergelegde documenten niet toelieten om haar actuele nationaliteit vast te stellen aangezien tal van Afghaanse vluchtelingen in India de kans hebben gekregen om de Indische nationaliteit aan te vragen.

Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken hun aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft afgewezen, kan evenmin volstaan als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Vandaag de dag ligt er nog steeds geen enkele concrete aanwijzing voor van hun actuele nationaliteit.

Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij hun Afghaanse nationaliteit ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekers kunnen in hun verzoekschrift derhalve niet op dienstige wijze verwijzen naar de situatie van de Sikh-minderheid in Afghanistan.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad benadrukt verder dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Met het louter verwijzen naar de medische stukken in het dossier doen zij geen afbreuk aan de desbetreffende gedane vaststellingen.

De Raad merkt bovendien volledigheidshalve nog op dat bij verzoekende partijen hun eerste verzoek om internationale bescherming niet enkel tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen werden vastgesteld, doch dat tevens hun eigen opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden vertoonden en hun verklaringen daarenboven in strijd waren met algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, alsook dat hun verklaringen bovendien ook strijdig waren met de door hen zelf neergelegde documenten. Voorts werd in het kader van een eerder verzoek o.a. nog gewezen op hun manifest gebrekkige kennis omtrent Afghanistan, waarbij verzoeker geen enkele stad in en zelfs de hoofdstad van Afghanistan niet kon benoemen, alsook op hun onwetendheid inzake de situatie van Afghaanse vluchtelingen -zoals met betrekking tot eventuele documenten die Afghaanse vluchtelingen in India kunnen verkrijgen en de procedures daarvoor- in India en haar hoofdstad. Op grond van die vaststellingen werd tot de ongeloofwaardigheid van hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst besloten.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.7. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF